

[Steen.]

at leve livet under de forhold, der var fædrenes, og det er for den unge slægt, vi nu lovgiver, det bliver for den, disse reformer får værdi og betydning.

Meget i det grønlandske samfund bliver nu anderledes, men der er ting, jeg håber må vedvare, og det er bl. a. den tillid til Danmark, som, når man kommer i forbindelse med det grønlandske folk, møder en på så mange måder og hos så vidt forskellige mennesker, at man føler, den er ægte. Hvad er nu grunden hertil? Ja, det er ikke den, at der ikke fra Danmarks side er begået fejl i vort forhold til Grønland, selvfølgelig er der det. Men uden at gøre andre uret tør det siges, at det er ret almindeligt, at lande, der er betroet en opgave, som kan ligestilles med den, der i forholdet til Grønland blev os betroet, har udnyttet den lille og svage part til egen fordel, og vi kan med god samvittighed sige, at det har Danmark aldrig gjort. Grønlænderne ved det, og det er grundlaget for tilliden til os.

Men vi kunne slet ikke handle anderledes, og hvorfor? Jo, der er noget, der hedder dansk væsen, og jeg har tit i forbindelse med vor stilling til Grønland tænkt på et foredrag, jeg for mange år siden havde den oplevelse at høre Johan Skjoldborg holde. Han havde kaldt det „dansk væsen“. I dette foredrag sagde han mange rigtige og træffende ting om os danske. Han sagde bl. a.: Det er nu engang sådan et særkende for os danske, at alting skal være så jævnt, hvis der er en, der kommer for højt op, så skal han pilles ned, og det er vi nok om, men på den anden side, hvis der er nogen, det bliver for ringe og for sølle for, ja, så må vi se at hjælpe dem lidt opad, og det har vi da også altid kunnet blive nogle stykker til; selvom der ikke er det samme tilløb, lykkes det endda.

Det er det, vi i dag føler trang til i forholdet til det grønlandske folk, og jeg håber, at det tilbud, som disse lovforslag er, vil blive optaget i den gode mening, for hvilken de er udtryk. Jeg tænker her ikke på det grønlandske landsråd eller på de grønlandske medlemmer af kommissionen eller andre udsendinge, for deres stilling kender jeg, så sandt som det er deres ønsker, vi her søger at give form. Nej, jeg tænker på den grønlandske fangerfamilie, på det lille samfund ved udsted og boplads. Måtte så det gode forhold imellem os i det, vi nu går indtil, vise sig at være stærkt nok til at bære også den reaktion og de skuffelser, som det altid er klogt at regne med for den, der vil gøre et arbejde i fremskridtets tjeneste.

Inger Merete Nordentoft: Mit partis ordfører er på grund af sygdom ikke i stand til at deltage i forhandlingerne her i eftermiddag. Jeg skal på hans og på partiets vegne kort bemærke følgende:

Man har på vanlig såkaldt dansk demokratisk måde holdt vort parti ude fra den store Grønlandskommission, hvorved man har afskåret os fra gennem positivt medarbejderskab i kommissionen muligvis at bidrage til et bedre resultat af dens arbejde end det, rigsdagen nu skal tage stilling til, bl. a. ved behandlingen af de her foreliggende lovforslag.

Dette betyder ikke, at vi forkaster resultaterne af Grønlandskommissionens arbejde. På mange områder betyder kommissionens forslag meget betydelige fremskridt, og det samme må siges om lovforslagene. Vi kan dog ikke undlade at tage forbehold. Det er rigtigt og nødvendigt, at der brydes med århundredgammel praksis i administrationen af Grønland og behandlingen af grønlænderne som et kolonifolk. Dette burde være sket længe før. Danmark og Grønlands styrelse har mange og store synder at gøre bod for.

Samtidig må imidlertid spørgsmålet rejses, om ikke man nu i en bestemt henseende er ved at gå for vidt, eller rettere om man ikke drejer ind på et spor, som kan bevirke — jeg siger kan bevirke —, at grønlænderne i en vis henseende kommer fra asken og i ilden. Såvidt vi kan bedømme det, gives der nu adgang for den kapitalistiske form for erhvervsliv i Grønland, d. v. s. at grønlænderne samtidig med, at de fritages for styrelsens fremskridtshemmende formynderskab, prisgives kapitalismens udbytning med alle de følger, dette kan føre med sig.

Vi vil ikke undlade at fremføre disse betænkeligheder og erklærer os iøvrigt villige til at medvirke til en saglig og fordomsfri behandling af lovforslagene.

Evald Christensen: Det første, jeg kan huske sådan rigtigt om Grønland, var ikke det, som vi lærte i skolen, men det var „Nansens færd over indlandsisen“, en af de mest spændende beretninger, jeg har læst i mit liv. Det var begyndelsen til min tilknytning til Grønland, og mange andre beretninger har øget denne tilknytning. Også mit samliv med forskellige grønlændere og med et par, der har levet på Grønland i mange år, har ført med sig, at jeg har fået en indstilling overfor grønlænderne, som jeg måske ellers ikke havde fået.

Jeg slutter mig helt til dem, der siger, at